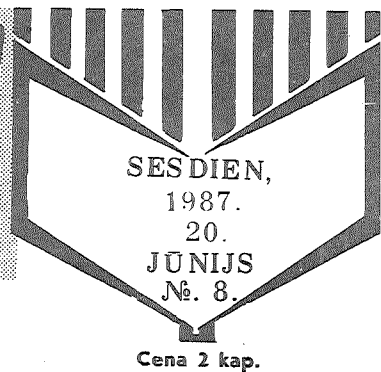

JAUNAIS CEĻS

AGROFIRMAS «KRASNIJ OKTJABRĀ» PARTIJAS, ARODBIEDRĪBAS,
KOMJAUNATNES KOMITEJU UN ADMINISTRĀCIJAS ORGĀNS

VASARA LIEK DOMĀT

Pilnā sparā rit vasara. Bet ir ļoti īpatnēja: auksta un lietaina. Tāds laiks kā pēc pasūtījuma nezālēm un kaitēkļiem, kultūraugu slimībām, toties zemes kopējiem, mehanizatoriem, grūti sniegt palīdzību graudaugu, rušīnāmkultūru un citiem laukiem.

Tomēr, ka nav saules dienu, laiks negaida. Tas nemitīgi ripo uz priekšu. Ziemāji savārpojuši, arī vasarāji, vietām treknākie lietum pat pieplacināti pie zemes, rapsis pabeidzis ziedēšanas laiku, kad visa apkārtnē smaržoja pēc medus, tā lauku koši dzeltenā krāsa nobāl. Diena pēc dienas tuvina brīdi, kad plaši būs jāver durvis ražai. Šī gada klimatiskie apstākļi padarījuši bažīgus zemkopjus: ja nepaspēsi kā nākas apkopt un nosargāt sējumus, apcirkņi nebūs tik pilni, rudenī arī nebūs viegli novākt laukus. Kolhoza kalšu saimniecība gatavojas šim cēlienam, viss tiek kārtots un remontēts. Arī mehanizatori, kuri piedalījušies ražas novākšanā, jūtas drošāk, jo saņemtas papildus jaudas, ražīgāka tehnika. Tiek gādāts, lai laikā un efektīvi varētu pārstrādāt iekulumu. Tomēr raža vēl ir jāizaudzē.

Atbildīgs šis cēliens ir agronomiskajam dienestam, augu aizsardzības speciālistiem. Viņiem ir jādara viss, lai, par spīti grūtībām, iegūtu plānoto ražu. Graudaugu un citos laukos ap-

stākļi mainās bieži un krasi, jāreķinās pat ar katru stundu, nevis dienu, pareizi un laikā jāveic visi agrotehniskie pasākumi, panākot, lai tie dotu maksimālu efektu.

Vienlaicīgi jādomā par nākamā gada ražām, jo tūlīt pēc sējas pabeigšanas iesākti darbi puvju uzturēšanā kārtībā. Tām visnotaļ jābūt melnām, nevis zaļām, ieaugušām nezālēs.

Ne velti laukus devē par agronomu un mehanizatoru darba spoguļiem, bet tie nedrīkst būt greizi. Raža ir visu kopīgā lieta. Laika apstākļi brīdina, ka rudenī nebūs vieglāk. Vasara liek domāt, kā galvenajā darbā — ražas novākšanā — būs jāstrādā dūšīgi, lai visu, kas izaudzēts, savāktu un saglabātu. Šogad arī agrofirmas strādnieki uzņēmušies veikt ievērojamu daļu rudens darbu. Piemēram, līnu fabrikas kolektīvs savās saistībās apņēmis novākt, sagatavot pārstrādei produkciju no 75 hektāriem. Jau tagad dzīli un pamatīgi jāizdomā, kā tas tiks izdarīts praktiski.

Šoruden droši vien ļoti daudz darba būs kalšu saimniecībai. Jārēķinās ne tikai ar to, ka tās jaudas saimniecībā palielinājusās, bet arī jāceļ visu kopīgais darba ražīgums, reizē neizmirstot par enerģētisko resursu taupīšanu. Latvijas Lauksaimniecības akadēmijas speciālisti izrēķinājuši, ka, palielinot kal-

šu caurlaides spējas, tas ir, jaudīgumu, vienas tonnas graudu izžāvēšanai pietiek ar 7,34 kilogramiem kurtuvju degvielas un 4,38 kilovatstundām elektroenerģijas. Bet republikā pērn patērēts vidēji trīs reizes vairāk. Ceturto un pat lielāku daļu no darba ražīguma zaudē tālab, ka kaltes nereti darbina virknē, nevis paralēli, turklāt arī iekulumu bieži pārkaršē. Ļaunumu nodara tas, ka bieži vien nepietiekama ir graudu pirmapstrādes mašīnu jauda, vai arī gatavošanas steigā darbam tās nav bijušas pamatīgi sakārtotas, tādēļ bieži lūst un stāv dīkā. Zinātnieki iesaka šķirt graudus pēc tīrības un mitruma kondīcijas, lai arī agronomiem tas radītu papildus nodarbošanos. Toties kombaini druvās varēs strādāt raitāk.

Jau šodien pat nepieciešams rūpīgi pārlikt visu tehnisko un tehnoloģisko graudu pirmapstrādes sistēmu, atrast un novērst tās vājās vietas. Mūsu pašu un citu pirmrindas saimniecību pieredze rāda, ka arī ekstremālos apstākļos ar stratēģiskiem un taktiskiem paņēmieniem var ietaupīt 20 un pat 30 procentus kurināmā, ja darbam gatavojas laikus un kā pienākas. Pat tādā «sākumā» kā degvielas padeves spraugu sakārtošana un normalizēšana dod ietaupījumu. Jāievēro stingra degvielu izlietojuma kontrole.

Zemkopjiem jau nekad nav bijis viegli izaudzēt un novākt ražu, tomēr ir visai sarežģīti apstākļi. Tie prasa vēl un vēlreiz visu pārdomāt.

Zaļajā plaujā

Lopkopības fermu skate

Šogad lopkopības fermu skates rajona agrorūpnieciskā apvienība iecerējusi mazliet savādāk, atkāpjoties no agrāko gadu tradīcijas. Konkursa devīze veltīta labākās saimniecības noskaidrošanai, noslēdzot ziemošanu, uzsākot un pareizi organizējot ganību periodu, tas sadalīts divās kārtās. Pirmā, noritēja jūnijā I pusē, otrā paredzēta uz augusta I pusi. Tagad maksimālais punktu skaits bija noteikts 80, atlikušie 20 atstāti uz augustu. Par šādu sistēmu mums nebūtu iebildumu, jo pie kultivēto ganību kopšanas un izmantošanas jautājumiem, fermu teritoriju stāvokļa vērtis atgriezties arī vasaras nogalē.

Taču mēs nevaram piekrist, ka RARA speciālisti vairāk punktu — 20 — dod par ganību stāvokli tagad, kad to izmantošana tikko sākusies, bet mazāk — tikai pusi, tā stāvokļa rak-

sturošanai, kāds saimniecībā sasniegts, gatavojoties šim cēlienam. Piemēram, par maksimālo izslaukumu piena no govīm diennaktī pieņemti 12 kilogrami, par katru kāpinājuma kilogramu — 0,25 balles, bet kopā — trīs. Sajā šaurajā un šajā Pokrusta gultā mūsu saimniecība ar vidējo izslaukumu 18,5 kilogrami nekādā neieklājas. Vai ar tādām pieticīgām prasībām netiek nodarīts ļaunums, kad lopkopēji netiek mudināti strādāt labāk?

Vēl viena iebilde — govju skaita pieauguma noteikšana, salīdzinot ganību sākumu ar gada sākumu. Mūsu saimniecībā šis rādītājs procentuāli būs mazs, jo liels govju skaits, kaut arī būtu ierīkojuši veselu jaunu fermu. Sovasar ganāmpulks palielināts par 23 govīm. Toties citām saimniecībām, kur maz (Nobeigums 3. lpp.)

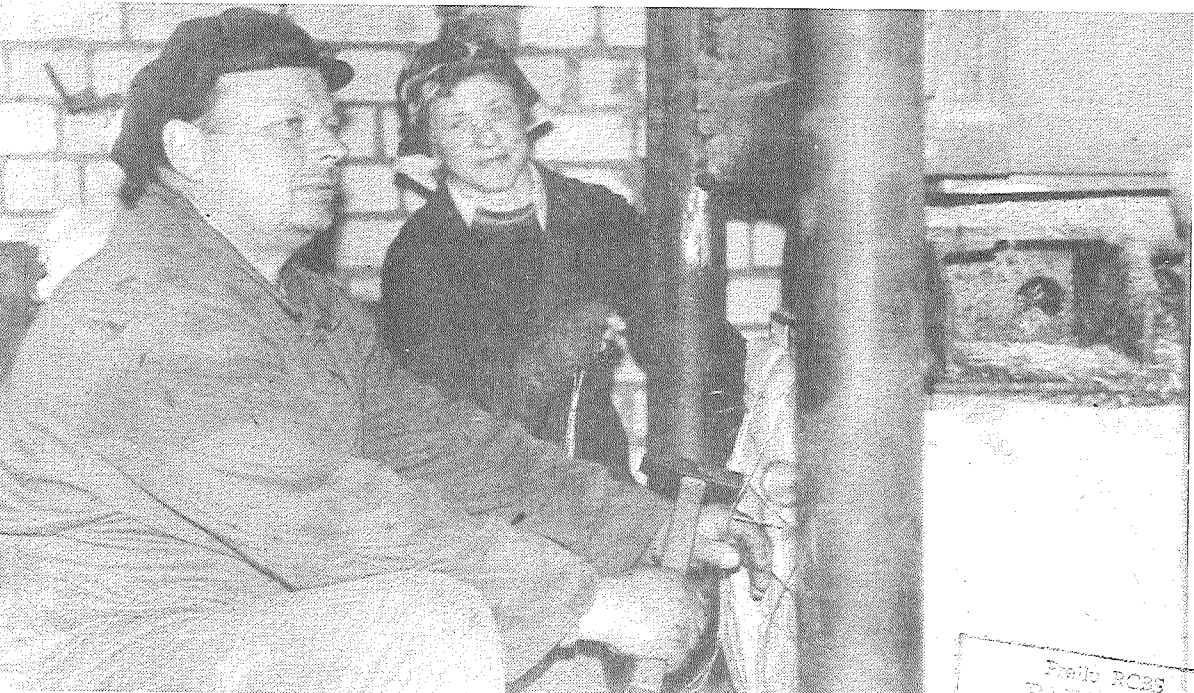
Kad plāvās uzdziedējušas zāles, sākas zaļā plauja — lopbarības sagāde. Aukstais pavasaris mazliet sabremzēja zāļu augšanu, toties pedējā laikā pēc siltajiem lietiem tās saņēmušas. Lopbarības sagādes cēlienam saimniecībā izveidotas divas teh-

noloģiskās vienības.

Zaļā plauja jau sākusies — tiek piegādāta zāle vitamīniem bagāto granulu ražošanai. Šis ceļš, ko vada pieredzējušais speciālists Juris Aukšmuksts, pirmais sāk darbu.

Attēlos: noliktavu vadītājs

Zinovijs Tumašovs apmierināts — viņa saimniecība ir gatava uzņemt zaļās granulas, tāpat laikā būs sakārtota arī labības straumes uzņemšana; zāles miltu agregātu operatori Kārlis Catlakšs, Andrejs Baikovs un Nifantijs Cvetkovs.

Produkcija eksportam

Droši vien visi ir dzirdējuši mīklu par līnēm: «Āda — nauda, galva — nauda, kaulus suni neēd». Jau no seniem laikiem, tāpat, bijis pieņemts augstu vērtēt līnu šķiedru un sēklas, bet spāji, tie līnu kauli, palika pāri. Ja nu kādreiz, būvējot māju vai kādu citu ēku, tika izmantoti par siltumu aizturošu materiālu kopā ar pakulām.

Mūsu dienās spājiem ir īpaša nozīme — izgudrotas preses, kas tos pārvērš izturīgās un vieglās plātnēs, ko lielo mēbeļu ražošanā. Pirms kādiem gadiem piec-padsmit arī Preiļu līnu fabrika, tāpat kā daudzas citas, iegādājās spāju presi. Tos sapresēja ap puscentneru smagās kīpās un sūtīja prom uz ārzemēm — Beļģiju vai citām valstīm. Izrādījās, ka arī kauli ir nauda — no šīs eksporta produkcijas fabrika guva prāvus ienākumus. Tad kādu laiku spāju presē-

šana tika pārtraukta. Lai tie neietu zudumā, sadedzināja, bet siltumu izmantoja cehu siltumapgādē un tehnoloģisko procesu nodrošināšanā. Tā tas turpinājās ilgu gadus. Taču spāju sadedzināšana ir dārgs priekš, daudz lētāk izmantot ogles. Un šogad no jauna sāka darboties prese, krājas gatavo kīpu kaudze. Tagad viena no adresēm, kurp tās tiks nosūtītas, ir Ungārijas Tautas Republika.

Spāju presēšanā strādā četri cilvēki. Vienā maiņā ir presētājs Vladimirs Ilarionovs un kīpu apšuvēja Aleksandra Mikitiņa, otrajā strādā Fjodors Strogonovs un Feodora Orlova.

Šogad līdz jūlijam beigām jābūt sapresētām 800 tonnām, jo uz to laiku pieteikti vagoni, ar ko transportēt pasūtītājam.

Attēla: strādā presētājs Fjodors Strogonovs un apšuvēja Feodora Orlova

Lopkopības fermu skate

(Sākums 1. lpp.)

govju, arī tikai dažas jau dod augstu procentu.

Ganību kopšana un ekspluatācija saimniecībā visos rādītājos novērtēta ar augstāko punktu skaitu. Tam nav gadījuma raksturs, jo nopietni strādājis gan agronomiskais dienests, gan mehānizatori, ražošanas iekārtu priekšnieki un viņu palīgi. Platības savlaicīgi virsmēslotas un apkoptas, salaboti ceļi un žogi. Organizēta govju dzirdināšana, pielieto elektriskos nožogojumus.

Taču vasaras mēnešos svarīgi, lai kārtībā būtu arī fermas, to apkārtnē. Un te mums, izrādās, ir jo plašs darba lauks. Neapmierina sanitārais stāvoklis gan lopu kūtiņās, gan palīgtelpās, piena lauku tīrība.

Būsim uzmanīgāki un vērīgāki pret savu apkārtni, jo tās stāvoklis ir daļa no mūsu darba kultūras, no mums pašiem.

Darbs ganāmpulka atražošanā saimniecībā novērtēts pozitīvi — visos rādītājos ir maksimālais punktu skaits. Esam iemācījušies apieties ar vismazākajiem teliņiem, tos saglabāt, arī jau ar lielākiem dzīvniekiem, kuri ieskaitīti ganāmpulka atražošanas un nobarošanas grupās. Liellopu atbūrumu samazinājis par četriem procentiem. Nebija iebildumu arī pret to, kā saimniecībā organizēta teļu lecīnāšana, kā mēs tās apzīmējam, kā esam panākuši grupu izlīdzinātību. Tomēr mums vēl jāpiestrādā mazo teliņu saglabāšanā. Nav pārvietojamo mājiņu, kur tos izmīnīt ganībās. Saimniecībā kopīgiem spēkiem jāpadomā, lai mums būtu pietiekami daudz pārvietojamo slaukšanas iekārtu. Komplektā ar tām tad arī būtu iekārtojamas teļu mājiņas,

ko reizē varētu pārvietot no vienas vietas uz citu. Ganībās turētāji ir veselīgi, labāk attīstās, mājīnās tie pasargāti no nokrišņiem.

Pārvietojamo slaukšanas iekārtu izmantošana dotu vēl arī tādu labumu, ka mēs varētu pienācīgāk izdezināties lopu mītnēs, tātad, efektīvāk cīnīties pret saslimstību, ko izplata mikrobi. Tagad ir tā, ka dezošķidrums vēl nav paspējuši iedarboties, bet govīs jādzen mītnēs uz slaukšanu un šie šķidrums jāmazgā nost.

Nopietns darba lauks, kuram jāvelta vairāk uzmanības, ir mūsu cūkkopības komplekss. Un galvenais, kas te vajadzīgs, ir strādājošo darba apstākļu uzlabošana, lielākas vēribas piegriešana sociālajām un kultūras vajadzībām. Par vienu no neatliekamajiem uzdevumiem kļuvusi lopbarības sagatavošanas virtuves rekonstrukcija un paplašināšana. Ferma pēdējos gados augusi, palielināta tās jauda, taču šis mezgls palicis bez izmaiņām. Kā pozitīva parādība jāatzīmē tas, ka vaislas cūku ganāmpulks pa vasaru uzturas ganībās, svaigā gaisā, bauda sauli, bet jādara arī citi pasākumi, lai palielinātu sivēnu ieguvi. Pirmā pusgada piānu novietnes kolektīvs neizpildīja, tātad, visas cerības tagad ir uz otro.

Vairāk uzmanības mums jāvelta darba drošības un uguns aizsardzības tehnikas uzlabošanai.

Skatē atzīmēts, ka labs stāvoklis mūsu piena laboratorijās, kas iekārtotas fermās. Tas ir atsaucies arī uz piena kvalitāti, kas ievērojami cēlusies pēdējā laikā. Irēna NORKARKLE, kolhoza «Krasnij Oktjabrj» galvenā zootehniķe

Vija Conka ir viena no tām jaunajām, kas lopkopju saimē ienākušas nesen, bet jau paspējušas parādīt, ka ir teicamas darba darītājas. Viņas galvenās īpašības — vienkāršība, strādīgums, augsta pienākuma apziņa. Viņa aprūpē 43 govīs un

piecos mēnešos kopš gada sākuma vidēji izslaukusi pa 2628 kilogramiem piena. Tas ir otrs labākais rezultāts Baibu fermā pēc Zinaīdas Trofimovas. Bet visā agrofirmas kolhozā «Krasnij Oktjabrj» Vija ir četrpadsmitā. Tas nav slikti starptautiski.

četriem desmitiem slaucēju. Vija ar vīru un mazo meitiņu pavisam nesen pārcēlusies uz dzīvi saimniecības palīgtelpā Pieniņos. Te netālu ezers, krāšņa daba. Arī ļabi kaimiņi. Attēlā: jaunā slaucēja V. Conka

LIGO! * LIGO! * LIGO! * LIGO! * LIGO! * LIGO! * LIGO!

Labākās titulu šā gada piecos mēnešos izcīnījusi Duntišķu ferma. Diedādami gani gāja, Dziedādamas raibajas, Tiem jau visiem labi klājas, Slaucējam tik nava vajās. Ligo!

Daudzus darbus šogad pasākušas celtnieku brigādes, lieli to uzdevumi.

Vīri, vīri, kas par vīriem, Dīzenbrangi ozoldēli, Lielus darbus strādā tīri, Paliek stalti, paliek cēli. Ligo!

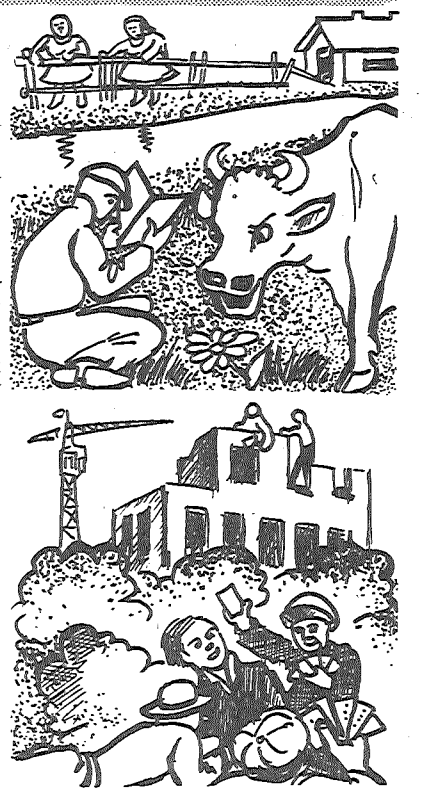
Ar panākumiem strādā agrofirmas rūpnīcu kolektīvi, nēdami labu paraugu no siera ražotājiem. Tiesa, Jānu siers tas nav, bet arī Baltijas siers ar citu kolhozu līdzdalību pēdējā laikā kļūst labāks. Varbūt ka atgriezīsies arī slavenais «Ceders»?

Brangi rāva sanākušie Jānadēla kolektīvi: Nav vēl krietni izsvīduši, Precei nav vairs vietas brīvas. Ligo!

No malu malām pienāk labas ziņas, ka rajona kolhozi, piemēram, «Sarkanā ausma», «Zelta vārpa» un vēl citi labprāt atbalstījuši ideju par kvalitātes uzlabošanu piena lopkopībā, kolhozs «Vārkava» un vēl citi domā par linkopības uzlabošanu, vēl citi — lai labāk augtu kartupeļi. Tas nozīmē, ka viņi ir norūpējušies par sadarbības ar agrofirmu nostiprināšanu. Lai labi klājas!

Atbalsis lai nošalc tālu: Mums jau kopā jādzen vālu! Ligo!

Lai mums sokas saskanīgāk, Der tad uzsaukt: «Ligo! Ligo! Ligo!» Aplūgoja A. MEZMALIS

Kā Pūcēs vīri papardes ziedu meklēja

Vispirms daži vārdi par pašām pūcēm. Meža putnam par godu varbūt nosauktas tādējādi, ka agrāk visapkārt bijuši meži. Bet varbūt arī pirmajam ienācējam dzīvot bijis uzvārds Pūce. Kas to tagad tik smalki lai zina. Pat retais vairs atceras, kad te bija diezgan sofīda sādza ar krietnu pulku viensētu. Tagad mežu vietā krūmi vien palikuši, bet no mājām saglabājušās trīs. Un vēl viens vientuļš skūnis. Tas nekādi nevar aiziet bojā, jo izmūrēts no tēstiem akmeņiem. Tikai skaidu jumtā iegrauzies laika zobis, to gadu no gada darījis caurspīdīgāku.

Bet viens ievēriņas cienīgs apstāklis tomēr saistās ar Pūcēm: tās ir vidū ceļam starp ciematu un pilsētu. Un, lai visi zinātu, kas šī par vietu, uzlikta autobusu pieturas zīme ne kā citas ar uzrakstiem «Uz pieprasījumu» vai bez tādiem, bet gan kārtīga — «Pūces».

Ar «zaļo pūķi» arī te vairs necikstējās, jo ko tu daudz tam vairs padarīsi, ja galva balta un rokās iemeties trīceklis. Kaut gan miežus piemāju dārziņos pēc veca ieraduma audzēja, un iekultās ražas ne tikai pietika vistām un gaiļiem, bet palika pāri.

Un gadījās tā, ka tieši Aloizam Trimalniekam bija šie pārpalikumi. Viņš atcerējās, ka arī rit apajš gadu skaitlis, kopš apņēmis savu tagadējo lauleni. Kad kurināja pirti, lai siltums vēlti neizkūp atmosfērā, izklāja uz griestiem iesala maišeli. Kas ir kaltēts, tas jāsamal, bet kad samalts — jālej virsū karsts ūdens un jāpiešauj apīni — tie taču arī vēl aug aiz kļētiņas pakša starp vecajām ābeļēm.

Neviens zemnieks jau nav piedabūjams pie tā, lai pa klusam viens pats tērētu savu brūkēto — jāsauc talkā kaimiņi. Tā kā tuvojās vasaras saulgrīzi, tad nolēma pagaidīt līdz tiem.

Kā jau tas pieklājas Ligo va-

karā, uz piekalmītes nostiepa galdautus, salika ēdamos un pieripināja tuvāk mučeli. Norunātajā stundā vīri un sievas bija klāt.

Mazpamazām raisījās valodas un sabiezēja krēsla. Saka, Jānu naktī rokās sadodas Ausma ar Dziesnu, tā ka nakts pavisam neesot, bet tikai tāda krēsla.

— Tagad jau arī par alu jāmaksā soda nauda, un ieminējās kāds tumsā. Kurš tas bija — nevarēja saredzēt.

— Par brašku jāmaksā. — bilda cits.

— Bet kurš gan atšķirs, vai tev tīra manta, vai surogāts. — spoži iegailējās cigarete runātāja mutē, kad tas ievilka dūmu. — Tagad jau uz katru mlieža graudu liek pa puskiļo cukura, lai būtu stiprāks.

— Es gan nē! — To laikam teica pats autors.

Te pekšņi atskanēja tāda mīksta dobja skaņa, kā kad ar dun-

ku iegrūz sānos, un bailīgs cūksts:

— Rau, skaties, kas tur nāk! — Nu ir ziepes! — atkal kāds nočūkstēja. — Milicis!

Aloizs pakāra mučeli, viņa tuvākais kaimiņš Jāzeps Sutra krūzi un kausu un, saliekušies trijos līkumos, joza uz veco šķūni. Viņiem pakal aizmetās arī Bērtulis Sondors.

Uz vietas palika sievišķi un mēmi gaidīja, kas nu notiks.

— Labvakar! — sveicināja pienācējs un visi pazina Aloiza dēladēlu Aivaru, kurš atbraucis atvaļinājumā no dienesta.

— Kur tad vectētiņš?

— Nu tik attapa sievas un laida vaļā garo smējienu, ar rokām rādāt uz šķūni:

— Aizskrēja meklēt papardes ziedu!

— Skūni? — brīnījās karavīrs.

Vēl ilgi kolhozā atcerējās, kā Pūces vīri meklējuši papardes ziedu.

A. FEIMANIS

